

МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ — РУСЕ 1965

темброво-динамичните напаствания, към широкия замах при постигането на внушителни кулминации. Слушателят изпитва естетическо удоволствие да свързва въздействието на звуковата маса на хора с релефния, пластичен, уверен и пестелив жест на неговия ръководител. На Арнаудов е чуждо „дирижирането на дребно“, подсказването тюрен нюанс. Той гради в едри на всяка нота, на всеки минимални, без да подценява детайла, търсен — и намерен в много случаи — с търпеливата вокално-педагогическа работа по време на репетицията. И което е

особено на мъжкия хор, където по-ясно личат следите на известна силпавост. Считаме, че това няма да представлява голяма трудност за един град с такива певчески традиции.

Излишно е да се прави подробен анализ на постиженията на отделните състави, както и на всяка отделна пиеса, застъпена в програмата на концерта. Все пак, струва ни се, че женският хор е по-балансиран, по-сплет, с по-благородна звучност — нещо, което нарушава конвенционалните представи за приоритета на мъжките хорове. Тези качества на женския хор особено

нето на двата еднородни състава в смесения хор. Наред с наситеното емоционално „пиано“ на „Вечер“ на Кодай и почти оркестровите кулминации на „Те победиха“ и „Лика прилика“, могат да се отправят известни пожелания по линията на избистрянето на хармонията и дори на намаляването на състава при интерпретацията на пиеси с прозрачна и пластична фактура (от рода на творбите на предискусите или на почти импресионистичната „Вечер“, или при филигранно наслояващите се мелодични линии в „Защок на майчинко“). Струва ни се, че хорът из ораториата „Емелян Пугачов“ не бе постигнал напълно — нито като шрих, нито като изграждане на формата. Но тези

КОНЦЕРТЪТ НА ХОР „РОДИНА“

Известността на този колектив отдавна е преминала границите на града и окръга. Неговото име е станало символ (наред с още редица изтъкнати български хорови състави) на високи художествени постижения, на тенденцията към професионални изисквания и резултати в хоровата самодейност. У това не е никак случайно — особено като се имат предвид топлите грижи на русенската общественост и яркия талант на ръководителя на хора — главния диригент Васил Арнаудов. Подпомогнат активно и творчески от четиримата хормайстори, той е успял да създаде самобитен облик на колектива — и в репертоарната линия, и в изграждането на отделните състави, и в интерпретацията. Тук няма нито следа от традиционния шаблонен репертоар, който много често се предава като щафета от състав на състав, докато най-после омръзне и на изпълнители, и на публика. Диапазонът е изключително широк — от Палестрина, Марчело, Виадана, Костелей през подчертания пиетет към творчеството на съвременните български композитори (Г. Димитров, Л. Пипков, Д. Петков, М. Големинов, В. Казанджиев) до Золтан Кодай, Мариан Ковал, В. Салманов и до големите хорови произведения на класика на нашето съвремие Дмитрий Шостакович. Искане ни се да започнем оттам — от крупния шрих, в който беше изградена хоровата поема „Те победиха“ (из „Десет поеми“ за смесен хор) на забележителния съветски композитор. Написана действително като „поема“, изградена почти инструментално (в смисъл на трактовката на формата), тя създава предпоставки за най-пълно разкриване на творческите възможности на изпълнителския колектив и неговия диригент. У Васил Арнаудов има подчертан афинитет към

най-ценното, той се оформя като един от най-талантливите наши млади хорови диригенти, съчетали дълбочината на една логична мисъл със свежестта на непосредственото въздействие, с почти импровизационния маниер на изпълнението. Внимателният слушател обаче веднага открива, че зад този привиден „импровизационен маниер“ се крие всъщност синтезът на ярка индивидуалност и здрава, добре обмислена концепция. Естествено е да се очаква при възможностите на самодейния хоров състав чувството за мярка при постигането на кулминациите по-някога да излезе до известна степен извън допустимите граници — което в отделни моменти води до форсиране на звука, до намаляване на неговото благородство. Може би ще бъде необходимо да се помисли и за минимално освежаване на съста-

но ясно бяха подчертани при изпълнението на „Пролет“ от Бенедето Марчело и най-вече на „Созопол“ от Васил Казанджиев. Задачите, поставени пред мъжкия хор, бяха по-сложни. След неизбежните за първите пиеси интонационни колебания (Сюитата „Песни за сибирските ловци“ на Ковал) мъжкият състав се разгърна значително по-пълно и въздействащо в следващите песни. Много силно впечатление направи изпълнението на „Миньон“ от Костелей, „Вятър“ от Маклакиевич и „Безсмъртните“ от Георги Димитров. При последната бяха намерени сполучливо баладичният характер и отчетливият и внушителен речитатив (особено в динамиката „пиано“). Безспорно, колективът разгърна цялата си темброва палитра и широка амплитуда на изпълнителските възможности във втората част — при обединява-

отделни недостатъци, неизбежни понякога и при най-обиграни професионални хорови колективи, не могат в никакъв случай да хвърлят сянка върху постиженията на този забележителен хоров състав, чието участие във фестивала Мартенски музикални дни е напълно уместно и оправдано и който достойно представя възхода на нашето хорово изкуство пред публиката и десетки чужденци, гости на фестивала.

По-нататъшният възход и още по-голямо укрепване на хор „Родина“ са въпроси, които трябва да стоят и за в бъдеще в центъра на вниманието на обществеността в големия промишлен и културен център на Северна България, получил неслучайно прозвището „пеещия град“.

А. Христов,
диригент на хора на Пловдивската опера

